

[Svend Erik Hovmand]

Jeg tror, ministeren vil give mig ret – at politiet i dag reelt har opgivet efterforskningen, når det drejer sig om knallertterror, i hvert fald efterforskning i den forbindelse, at man følger efter en knallertkører, som man føler er skyldig i et eller andet. Man tør simpelt hen ikke. Efter ulykken i Odense for nogle år siden, hvor en betjent blev dømt for sin jagt efter en knallertkører, tror jeg, de allerfleste politibetjente har opgivet dette. Og det er et lille menneskeligt synspunkt, som vi ikke bare kan trække på skuldrene ad.

Den anden væsentlige grund er spørgsmålet om skolerne. Det er nævnt her, at der er gennemført en række undervisningsmæssige og forebyggelsesmæssige foranstaltninger, hvor skolerne er stærkt inde i billedet, også ungdomsskolerne.

Jeg tror, at mange af de lærere, som underviser de unge mennesker, gerne så, at man havde mulighed for en bedre justits med de få – og det er jo i realiteten kun ganske få – der ødelægger det for de mange.

Den tredje store gruppe, som vil være interesseret i dette her, er de mange villaejere, sommerhusejere og andre mennesker, der bor i boligområder, som er generet af knallertstøj.

Den fjerde gruppe er selvfølgelig forældrene. Og den femte gruppe – og det lyder måske mest interessant – er de unge selv. Jeg har haft lejlighed til at diskutere dette spørgsmål med masser af unge mennesker, og de siger næsten alle sammen, at de ville være interesseret i at have en sådan ordning, fordi man hermed fik mulighed for at afsløre de få, der ødelægger det for de mange. De vil få en mulighed for at få deres knallert igen, hvis den bliver stjålet. De vil formentlig også få mulighed for at betale en lavere forsikringspræmie, end de betaler i dag, fordi opklaringsmuligheden vil være væsentlig større. Og de vil fremfor alt slippe for de beskyldninger, som de næsten pr. automatik udsættes for af andre befolkningsgrupper, bare fordi de kører på knallert. Det er jo ikke sådan, at alle knallertkørere kører forkert eller dårligt eller terroriserer deres omgivelser, det er faktisk sådan, at det er nogle ganske få.

Derfor mener vi, det kunne være rimeligt, at vi indførte en ordning, sådan som det er tilfældet i stort set alle andre europæiske lande – det synes jeg man må hæfte sig ved og

så. Langt de fleste lande i Europa har allerede en registreringsordning for knallerter.

Vi synes, det kunne være hensigtsmæssigt, og nu henvender jeg mig til ministeren, der i sit indlæg her for et øjeblik siden gjorde opmærksom på nogle betæneligheder. Må jeg spørge ministeren: hvad er det, der er sket siden begyndelsen af oktober og til i dag? Jeg står her med et uddrag af den skriftlige del af statsministerens åbningstale fra den 7. oktober 1980. Her står, at man overvejer fremsættelse af lovforslag om registrering af knallerter med virkning fra 1983. Hvad er det, der er sket siden oktober og til i dag? Hvad er det, der har gjort, at regeringen efter at have skrevet dette i sit lovkatalog nu pludselig begynder at vise store betæneligheder?

Må jeg sige til hr. Søren Hansen, som pegede på omkostninger for den enkelte knallertkører eller for samfundet, at for mig at se vil det være gavnligt, at omkostningerne ikke betyder væsentlige merudgifter for samfundet som helhed. Når jeg siger det på den måde, siger jeg det også med henvisning til det, bl. a. hr. Knud Lind var inde på: at der jo i øjeblikket bruges en hel del ressourcer på efterforskning, på erstatninger osv. osv. fra samfundets side, som ville kunne begrænses væsentligt, hvis man fik en nummerplade.

Og lad os så se på omkostningerne for den enkelte – hvis vi nu forestillede os, at denne sag skulle hvile alene på knallertkørerne, at det var dem, der skulle betale omkostningerne. Jeg har talt med en række af de eksperter, som har beskæftiget sig med dette emne, og som mener, at det vil kunne klares for omkring 50 kr. om året pr. knallertkører. 50 kr. om året! Jeg føler mig helt overbevist om, at hvis det er på det niveau, vi bevæger os, vil den merudgift for den enkelte knallertkører kunne hentes hjem i form af mindre forsikringspræmier og derfor alt i alt være en fordel for den enkelte knallertkører, fordi han så herved får mulighed for en større sikkerhed for at få sin knallert igen, hvis den bliver stjålet og alt det andet.

Jeg tog ordet lidt tidligere i debatten for at pege på, at der allerede i det eksisterende registreringssystem skulle være ressourcer, skulle være muligheder for at efterkomme de behov, som dette ville medføre. Jeg henviste til, hvor mange nummerplader der blev solgt, inklusive erstatningsplader, i perioden fra 1977 til 1980. Jeg vil gerne gentage: i 1977